

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy a soudců JUDr. Filipa Dienstbiera a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci žalobce: **A. H.**, proti žalovanému: **Krajský soud v Brně**, se sídlem Rooseveltova 16, Brno, o žalobě proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 29. 7. 2014, č. j. 16 Nc 418/2014 – 34, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 25. 5. 2015, č. j. 62 A 136/2014 – 28,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] V záhlaví označeným usnesením Krajský soud v Brně (dále jen „krajský soud“) odmítl „správní žalobu“, jíž se žalobce domáhal zrušení usnesení téhož soudu ze dne 29. 7. 2014, č. j. 16 Nc 418/2014 – 34, jímž bylo rozhodnuto, že soudkyně JUDr. Ilona Láníková není vyloučena z projednávání a rozhodnutí věci vedené u Okresního soudu ve Vyškově pod sp. zn. 7 C 164/2013.

[2] Krajský soud nejprve uvedl, že z formy i obsahu podání je zřejmé, že úmyslem žalobce bylo podat žalobu ve správním soudnictví, nejde o jiné podání charakteru opravného prostředku proti napadenému usnesení. Konstatoval, že ve věci nejde o žalobu proti rozhodnutí správního orgánu, nýbrž o žalobu proti rozhodnutí soudu. Žalobu proto jako nepřipustný návrh odmítl podle § 46 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“)

[3] V záhlaví specifikované usnesení krajského soudu žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl kasační stížností, v níž namítá, že v řízení nejednal zákonný soudce, ale soudce podjatý. Krajský soud v záhlaví svého rozhodnutí nepřesně označil žalovaného (namísto „ČESKÁ REPUBLIKA- *Krajský soud v Brně zastoupený předsedkyní JUDr. Vladimírou*

Pospíšilovou“ pouze „*Krajský soud v Brně*“). Žalobu podle něj nebylo možné odmítnout bez jednání, pokud stěžovatel nesouhlasil s postupem podle § 51 s. ř. s. Stěžovatel uvádí, že výrok napadeného usnesení měl znít „*návrh se odmítá*“ (nikoliv „*žaloba se odmítá*“), přičemž výrok neodpovídá odůvodnění usnesení. Stěžovatel žádá o nařízení jednání, neboť nesouhlasí s projednáním věci bez jednání. Dále stěžovatel namítá podjatost soudců Krajského soudu JUDr. Davida Rause, Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph. D. a Mgr. Petra Šebka a dává podnět ke kárnému řízení s těmito soudci.

II. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[4] Nejvyšší správní soud dovodil, že kasační stížnost je nepřípustná pro nedostatek podmínek řízení dle § 46 odst. 1 písm. a) ve spojitosti s § 120 s. ř. s., a to z dále uvedených důvodů.

[5] Nejvyšší správní soud předně konstatuje, že se jedná o další z řady věcí, v nichž stěžovatel podává opakované žaloby a další podání, které směřují proti aktům rozhodovací činnosti soudů. Jak je Nejvyššímu správnímu soudu známo z jeho úřední činnosti, stěžovatel obdobný postup volil i v mnoha jiných věcech (viz k tomu např. řízení vedené u zdejšího soudu pod sp. zn. 1 As 5/2015, 6 As 261/2014, 6 As 251/2014, 3 As 179/2014, 2 As 163/2014, 2 As 162/2014, 7 As 134/2014 a desítky dalších řízení). Stěžovatel v těchto věcech podává „správní žaloby“ proti rozhodnutím soudů vydaným (zejména) ve správním soudnictví. Poté, co krajský soud takové žaloby usnesením odmítne, stěžovatel buď daná usnesení napadne další žalobou, nebo proti nim podá kasační stížnost. Nejvyšší správní soud kasační stížnosti stěžovatele v těchto věcech buď odmítne, anebo řízení o nich zastaví pro nezaplacení soudního poplatku (poté, co žádosti stěžovatele o osvobození od soudních poplatků zamítne s odůvodněním, že se v daných věcech jedná o zjevně neúspěšné návrhy ve smyslu § 36 odst. 3 s. ř. s.). Rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pak stěžovatel napadá dalšími „správními žalobami“, čímž v konečném důsledku vytváří jakýsi „bludný kruh“, v němž se již dávno ztratila podstata věci, ve které se původně soudil. Jak Nejvyšší správní soud uvedl například v usnesení ze dne 29. 10. 2014, č. j. 2 As 162/2014 – 42, „[z] procesního postupu stěžovatele, a to nejen v nyní posuzované věci, je zřejmé, že mu jde zejména o generování dalších a dalších soudních rozhodnutí, o (...) bezobsažné souzení se pro souzení.“

[6] V nynější věci stěžovatel brojí kasační stížností proti usnesení, kterým krajský soud odmítl jeho „správní žalobu“ proti usnesení téhož krajského soudu. Stěžovatel neuvedl žádné relevantní námitky, které by byly způsobilé zpochybnit rozhodný závěr krajského soudu, že žaloba podaná v dané věci je nepřípustná. Krajský soud odmítl žalobu s tím, že žalobou dle § 65 s. ř. s. lze napadat toliko rozhodnutí správního orgánu, přičemž rozhodnutí napadené stěžovatelem v posuzované věci není rozhodnutím orgánu v oblasti veřejné správy ve smyslu § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Kasační námitky uplatněné stěžovatelem na první pohled nemohou být důvodné a kasační stížnost je zcela zjevně bezúspěšná.

[7] Nejvyšší správní soud proto uzavřel, že v posuzované věci je stěžovatel opět veden snahou vést „*spor pro spor*“, nikoliv snahou o ochranu svých veřejných subjektivních práv.

[8] V souladu se zásadou hospodárnosti řízení Nejvyšší správní soud nepřistoupil k provedení dalších standardních procesních úkonů, tj. nevyzval stěžovatele usnesením k zaplacení soudního poplatku za řízení o kasační stížnosti a k předložení plné moci udělené jím advokátovi k zastupování v řízení o kasační stížnosti. Soudu je totiž z úřední činnosti známo, že v případě stěžovatele tyto výzvy neplní svůj účel a nevedou k řádné procesní přípravě řízení. Tyto výzvy pouze rozehrávají písemný „ping pong“ mezi stěžovatelem a zdejší soudem, který prodlužuje řízení o kasační stížnosti o několik týdnů až měsíců. Výsledkem řízení pak bývá jeho zastavení pro nezaplacení soudního poplatku, případně odmítnutí kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud nepochyboval, že tento bezúčelný a zcela neefektivní postup by se opakoval i v posuzované věci (k obdobnému postupu v jiné věci stěžovatele viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2014, č. j. 3 As 109/2014 – 10; přiměřeně srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 22. 11. 2012, sp. zn. II. ÚS 4256/12, nebo ze dne 14. 11. 2012, sp. zn. III. ÚS 4255/12).

[9] Nejvyšší správní soud si je vědom znění čl. 36 Listiny základních práv a svobod, který zaručuje právo na soudní ochranu. Okolnosti, za nichž stěžovatel uplatňuje svá práva (a to zejména právo na soudní ochranu), však nelze považovat za výkon subjektivního práva v souladu s právním řádem. Chování stěžovatele naopak naplňuje znaky zneužití práva, které zdejší soud vymezil např. v rozsudku ze dne 10. 11. 2005, č. j. 1 Afs 107/2004 – 48, č. 869/2006 Sb. NSS. Zneužitím práva se rozumí „*situace, kdy někdo vykoná své subjektivní právo k neodůvodněné újmě někoho jiného nebo společnosti; takovéto chování, jímž se dosahuje výsledku nedovoleného, je jenom zdánlivě dovolené*“. Dále lze odkázat na vymezení konceptu zneužití práva obsažené v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2010, č. j. 1 As 70/2008 – 74, č. 2099/2010 Sb. NSS (viz také v daném usnesení citovanou judikaturu).

[10] Stěžovatel obecně zneužívá práva na soudní ochranu, jak bylo zmíněno výše, je veden snahou vést spor pro spor, nikoliv zájmem o řešení reálně existujících problémů. Podstatná je pak skutečnost, že takové zneužití lze dovodit i v nyní posuzované věci – a toto rozhodnutí tedy nevede k budoucímu paušálnímu odmítnutí jakéhokoliv podání, jímž by se stěžovatel obracel na soud. Shora předestřený postup představuje pouze materiální korektiv formálního pojmání práva na soudní ochranu v souladu s principem ekvity (spravedlnosti) a bude vyhrazen zcela výjimečným případům, u nichž se běžný procesní postup bude jevit jako naprosto neefektivní, a současně bude zcela zjevné, že kasační stížnost nemůže být úspěšná. V tomto ohledu tedy bude třeba dbát zvýšené opatrnosti a pečlivě se seznámit se skutkovými i právními okolnostmi případu stejně jako v ostatních věcech.

[11] K vznesené námitce podjatosti proti jmenovaným soudcům Nejvyšší správní soud uvádí, že námitku shodného obsahu vůči týmž soudcům ve věci vedené u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 62 A 136/2014 již stěžovatel uplatnil a usnesením ze dne 22. 7. 2015, č. j. Nao 199/2015 - 41, Nejvyšší správní soud jeho návrh odmítl, a to vzhledem k neodstranitelnému nedostatku podmínek řízení, spočívajícím ve skutečnosti, že řízení o žalobě bylo již pravomocně ukončeno. Nejvyšší správní soud si je vědom usnesení ze dne 3. 7. 2013, č. j. Nao 31/2013 - 7, dle něhož „*jednou z podmínek, za níž může soud rozhodnout o vyloučení soudce z projednávání a rozhodování určité věci podle § 8 odst. 5 s. ř. s. je existence takového řízení, tedy skutečnost, že je řízení o této věci stále vedeno a že o věci samé nebylo ještě*

rozhodnuto. Ve správním soudnictví je možné po vydání rozhodnutí namítat, že ve věci rozhodoval vyloučený soudce, toliko u těch rozhodnutí, u nichž soudní řád správní připouští mimořádný opravný prostředek - kasační stížnost; v takovém případě by bylo možné skutečnost, že ve věci rozhodoval vyloučený soudce, uplatnit jako důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s., Vzhledem k tomu, že se Nejvyšší správní soud dílčími kasačními námitkami nezabýval, není namístě zabývat se ani námitkou podjatosti.

[12] Co se týče podnětu k zahájení kárného řízení s uvedenými soudci, Nejvyšší správní soud již stěžovatele opakovaně poučil (srov. např. usnesení ze dne 20. 4. 2015, č. j. 5 As 196/2014 - 47), že oprávněným navrhovatelem ve smyslu § 8 odst. 2 zákona č. 7/2002 Sb., o řízení ve věcech soudců, státních zástupců a soudních exekutorů, jsou pouze prezident republiky, ministr spravedlnosti, předseda soudu, u něhož daný soudce působí, či předseda soudu vyššího stupně jednajícího ve věcech patřících do téže věcné příslušnosti. Řízení o kárné odpovědnosti soudce tedy není oprávněn iniciovat občan, který s činností soudce nesouhlasí. Pokud se tedy stěžovatel domnívá, že by kárné řízení mělo být zahájeno, může se se svým podnětem obrátit na některého z možných kárných navrhovatelů.

[13] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl podle § 46 odst. 1 písm. a) za použití § 120 s. ř. s.

[14] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 3 věty první za použití § 120 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, protože kasační stížnost byla odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. září 2015

JUDr. Josef Baxa
předseda senátu